

har to Skikkelser saa forskellige som Dag og Nat. Den ene lige saa mild og god og hjælpsom som den anden er grum af Blodtørst.«

Da han saae, hvor betaget Meta var bleven, standsede han, slog Armene omkring hende og bebrejdede sig, at han ikke havde tiet.

Bagefter fortsatte han sin Tale for sig selv inde i sin Stue, og hans Sind var nu bleven roligere. — »Stakkels Johannes! Hans syge Sjæl faar ikke Fred, før hele Verden er bleven en Daarekiste. Hvem skulde have tænkt det om ham! Den sundeste af os alle. Det er den skammeligste Gerning! Og nu skal han og jeg altsaa ikke være Brødre mere. Eller vil vi maaske, naar nogen Tid er gaaet, igen gøre Forsøg paa at komme til en Slags Forstaaelse? Jeg veed knap, om jeg skal ønske det. Den Bror, jeg har elsket og forgudet for hans rige Hjertes Skyld, eksisterer dog ikke mere for mig. I hans Sted vil jeg bestandig møde denne skadelystne, hundelumske Substitut. Indtil min Død vil jeg se Johannes for mig, saadan som han idag stod der under Kristus-billedet ved Fars Pult. Jeg vil mindes det Blik, hvormed han saae paa mig ligesom fra det Fjerne. Dette til Døden bedrøvede Blik, hvori der glimtede Had.«

Fra Torvet udenfor hørtes Hammerslag. Man var i Færd med at opføre Tribunen til Valghand-